

Журавлик

Наталя Забіла

На болоті біля річки,
там, де вогко тхне теплом,
ми знайшли кумедну птичку
із пораненим крилом.
Довгі ноги, сірі крила,
на голівці чорний чуб.
Погляда на нас несміло:
— Ой, болять... не полечу!..

Що ж тут бідній пташці мучитись?
Краще хай, у нас живе!
І зостався в нас приручений,
і одужав журавель.
Завжди з нами був у забавках,
з нами грався та гуляв.
Полюбили ми журавлика,
довгонога-журавля.

Тільки осінь раптом вдарила,
хмари в небі попливли,
потяглися попід хмарами
в край далекий журавлі.
Потяглися понад кручами,
понад простором степів...
І журавлик наш приручений
теж ізнявся й полетів!..

Прощай, лети, журавлику,
наш крилатий журавель!
Повернись весною здалека,
з теплих сонячних земель!
Понад морем, де кораблики,
понад спекою пустель
повернись до нас, журавлику,
наш крилатий журавель!